

HARUKI MURAKAMI

HOMES SENSE DONES

Empúries

narrativa

Haruki Murakami

Homes sense
dones

Traducció del japonès d'Albert Nolla
i Jordi Mas López

Editorial Empúries
Barcelona

Títol original: *Onna no inai otokotachi*

© Haruki Murakami, 2014

Tots els drets reservats.

Publicat originàriament per Bungeishunju Ltd., Tòquio

Primera edició: març del 2015

© de la traducció: Albert Nolla Cabellos i Jordi Mas López, 2015

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,

Editorial Empúries

info@grup62.com

www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Àtona Víctor Igual

Impressió: Reinbook

DIPÒSIT LEGAL: B. 4.221-2015

ISBN: 978-84-9787-998-9

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

TAULA

1. Drive My Car	9
2. Yesterday	53
3. Un òrgan independent	93
4. Xahrazad	135
5. Kino	169
6. Samsa enamorat	217
7. Homes sense dones	251

DRIVE MY CAR

En Kafuku havia pujat molts cops en cotxes conduïts per dones, però, segons ell, la seva manera de conduir es podia dividir en dos grans grups: les que eren una mica massa agressives i les que eren una mica massa cautes. N'hi havia moltes més de les segones que no pas de les primeres, cosa que era d'agrair. Per regla general, les dones que conduïen ho feien amb més cura i amb més precaució que els homes. Evidentment, no hi havia cap motiu de queixa en el fet de conduir d'una manera previnguda i cautelosa, tot i que a vegades aquell estil de conducció podia irritar els altres conductors.

Per la seva banda, la majoria de les dones que entraven en el grup de «conductores agressives» semblaven convençudes de les seves habilitats. La majoria es reien de les dones que conduïen amb massa precaució i es vantaven de no ser com elles. Tot i així, no semblava que s'adonessin gaire de les frenades brusques que havien de fer els altres conductors, deixant anar sospirs de desesperació o pronunciant paraules no gaire amables quan elles feien un canvi de carril una mica intrèpid.

Evidentment, també hi havia dones que no perta-

nyien a cap dels dos grups. És a dir, dones que no eren ni massa agressives ni massa cautes al volant, i que conduïen d'una manera d'allò més *normal*. Entre aquestes dones, també n'hi havia que eren molt bones conductores. Però, fins i tot amb elles, en Kafuku percebia sempre algun senyal de nerviosisme. Era incapaç de concretar ben bé què era, però, assegut al seient de l'acompanyant, notava una certa tensió en l'ambient i no es podia acabar de relaxar. Sempre se li assecava la gola o se sentia obligat a encetar una conversa banal i innecessària.

Evidentment, entre els homes també n'hi havia que conduïen bé i que no hi conduïen tant. Però, en la majoria dels casos, no transmetien aquell nerviosisme. No era que estiguessin especialment relaxats. Potser en realitat fins i tot estaven nerviosos. Però era com si, d'alguna manera, poguessin separar naturalment —o inconscientment— el nerviosisme de la seva actitud. Eren capaços d'allunyar els nervis que els produïa el fet d'anar al volant i podien mantenir una conversa amb normalitat, com si parlar i conduir fossin dues activitats independents. En Kafuku no sabia d'on sorgia aquella diferència.

En la vida diària no feia gaires distincions entre homes i dones. Gairebé mai no notava cap diferència en les capacitats d'uns i altres. A causa de la seva feina, treballava tant amb homes com amb dones, i de fet potser es trobava més a gust quan treballava amb dones. En general elles eren més detallistes i sabien escoltar. Ara bé, quan pujava en un cotxe conduït per una dona, sempre era ben conscient que qui hi havia al volant era una persona de l'altre sexe. Amb tot, era una cosa que no havia

explicat mai a ningú, ja que trobava que era un tema de conversa poc adequat.

Per això, quan va explicar a l'Oba, el propietari del taller de reparació, que buscava un xofer particular, i l'Oba li va recomanar els serveis d'una noia jove, en Kafuku va ser incapaç de fer bona cara. En veure la seva reacció, l'Oba va fer un somriure, com volent dir que l'entenia.

—Però, escolti, senyor Kafuku —li va dir el mecànic—, aquesta noia condueix molt bé. L'hi ben asseguro. Per què no queda un dia amb ella, ni que sigui només per conèixer-la?

—D'acord. Si m'ho dius tu... —va dir en Kafuku.

Necessitava trobar un xofer com més aviat millor, i l'Oba era algú en qui podia confiar. Feia quinze anys que el coneixia. Era un home amb uns cabells rígids com filferros i amb una fesomia que recordava la d'un follet, però en qüestió de cotxes no s'equivocava mai.

—Vull revisar l'alineació per assegurar-me'n, però, si no hi trobo res, li tindrè el cotxe llest demà passat, a les dues. Què li sembla si faig venir la noia i van a fer un volt de prova pel barri? Si no li agrada, m'ho diu i ja està. Per mi no s'amoini. No hi ha cap compromís.

—Quina edat té?

—Uns vint-i-cinc. No l'hi he preguntat mai —va respondre l'Oba. Llavors, arrufant una mica les celles, va afegir—: Com li he dit, és molt bona conductora, però...

—Però què?

—Com l'hi diria? ... És una mica excèntrica.

—En quin sentit?

—Doncs que és brusca, no xerra gaire i fuma com un carreter —va dir l’Oba—. Quan la vegi, ja se n’adonarà, però no és la típica noia fineta. No riu quasi mai. Si he de ser-li sincer, potser és una mica *basta*.

—Cap problema. Si fos gaire guapa, no em podria relaxar i encara faria córrer rumors estranys.

—Així, potser és la persona ideal.

—Sigui com sigui, em dius que condueix bé?

—De primera. No és que condueixi bé *per ser una dona* sinó que condueix bé i prou.

—De què treballa ara?

—Doncs no ho sé gaire. A vegades ha fet de caixera o de repartidora. Va fent feinetes per sobreviure. I, si n’hi surt cap de millor, canvia de seguida. Jo la vaig conèixer per un conegut, però el negoci no va tan bé i no puc permetre’m contractar-la. Només la faig venir puntualment, quan necessito un cop de mà. Però és una noia molt com cal. A més, no toca l’alcohol.

En sentir parlar d’aquell tema, a en Kafuku se li va ennuvol·lar una mica el rostre. Inconscientment, es va posar els dits de la mà dreta a la boca.

—Quedem demà passat, doncs, a les dues —va dir.

La noia brusca, poc xerraire i no gaire fina l’havia intrigat.

Dos dies després, a les dues, el Saab 900 descapotable de color groc estava reparat. El bony de davant a la dreta ja estava arreglat, i tan ben pintat que gairebé no es notava. L’Oba havia posat el motor a punt, havia revi-

sat el canvi i havia canviat les pastilles dels frens i les gomes dels eixugaparabrises. També havia deixat el cotxe ben net, amb els pneumàtics polits i el xassís encerat. Com sempre, havia fet una feina impecable. En Kafuku feia dotze anys que tenia aquell Saab i hi havia fet més de cent mil quilòmetres. El sostre de lona estava una mica gastat, i quan plovia molt hi havia alguna gotera, però tot i així no tenia cap intenció de canviar-se'l. No hi havia tingut mai cap avaria grossa i, encara més important, sentia un afecte especial per aquell cotxe. Li agradava conduir amb el sostre plegat tant a l'hivern com a l'estiu. A l'hivern es posava al volant amb abric i bufanda, i a l'estiu amb barret i ulleres de sol. Circulava per la ciutat canviant les marxes, i quan s'havia d'aturar en un semàfor contemplava el cel tranquil·lament. També mirava els núvols que passaven i els ocells posats als fils elèctrics. Allò era una part essencial del seu estil de vida. En Kafuku va rodejar el Saab a poc a poc per inspeccionar-lo, com un genet que mira com està el cavall abans d'una cursa.

Havia comprat aquell cotxe encara en vida de la seva dona. De fet, havia estat ella qui havia triat el color groc. Els primers anys hi havien anat molt. Com que ella no conduïa, sempre era en Kafuku qui es posava al volant. Havien fet uns quants viatges força llargs, a llocs com Izu, Hakone o Nasu. Ara, però, ja feia vora deu anys que hi anava sempre sol. Des que ella havia mort, ell havia sortit amb unes quantes dones, però per algun motiu cap no havia arribat a seure al seient de l'acompanyant del seu cotxe. A més, tret de quan l'hi obligava la feina, no sortia gairebé mai de la ciutat.

—No cal dir que té alguna coseta, però encara està molt bé —va dir l’Oba, passant el palmell pel tauler de control, com si acariciés el coll d’un gos gros—. És un cotxe que s’hi pot confiar. Els cotxes suecs d’aquesta època estan fets com cal. S’ha de vigilar una mica l’electrònica, però la mecànica bàsica no dóna problemes. A més, vostè el té molt ben cuidat.

La noia va arribar mentre en Kafuku signava els papers i escoltava com l’Oba li detallava la factura. Devia fer un metre seixanta-cinc i, tot i que no era grassa, tenia les espatlles amples i era més aviat cepada. Tenia una piga ovalada, de la mida d’una oliva grossa i de color morat, al costat dret del coll, però no semblava que l’amoïnés prou per amagar-la. Tenia una bona mata de cabells negres, que duia lligats al darrere perquè no li fessin nosa. Te la miressis com te la miressis, no podies dir que fos guapa, i, tal com havia avançat l’Oba, feia cara de pocs amics. L’acne li havia deixat unes quantes marques a les galtes. Tenia els ulls grossos, amb les pupil·les ben definides, però d’un color difícil de descriure. I, justament perquè els tenia grossos, el color es veia encara més fort del que realment era. També tenia unes bones orelles, obertes com un parell de radars instal·lats en un lloc remot. Portava una americana d’espiga que semblava d’home i que era una mica massa gruixuda per al mes de maig, uns pantalons de cotó de color marró i unes vambes Converse de color negre. Sota l’americana hi duia una samarreta blanca de màniga llarga que li cobria uns pits força grossos.

L’Oba va presentar en Kafuku. Ella es deia Misaki Watari.

—Misaki ho escric en hiragana. Si ho vol, li puc portar un currículum —va dir la noia, amb un to fins i tot un pèl desafiador.

En Kafuku va fer que no amb el cap.

—De moment no cal, un currículum. Saps conduir amb canvi manual, oi?

—M'agrada i tot —va respondre ella secament, com si a un vegetarià acèrrim li haguessin preguntat si menjava enciam.

—És un cotxe vell, sense navegador.

—No el necessito. He fet de repartidora. Tinc la ciutat al cap.

—Molt bé, doncs. Què et sembla si anem a fer un tomb de prova per aquí a prop? Com que fa bo, anirem amb el sostre abaixat.

—I on anem?

En Kafuku va pensar un moment. Eren a prop de Shinohashi.

—A la cruïlla de Tengen-ji girarem a la dreta, pararem un moment als magatzems Meidi-ya per comprar quatre coses, i després pujarem cap al parc Arisugawa, passarem per davant de l'ambaixada francesa i agafarem Meiji-dori per tornar.

—Entesos —va dir la Misaki, sense necessitat de confirmar els detalls de la ruta.

Quan l'Oba li va donar les claus, va regular el seient i els retrovisors en un moment. Semblava que sabia on eren tots els comandaments i per a què servien. Va prémer el pedal d'embragatge i va provar el canvi. Es va treure unes Ray-Ban verdes de la butxaca del pit de l'americana i se les va posar. Llavors es va girar cap a

en Kafuku i va fer un lleu gest d'assentiment. Estava a punt.

—Cassets —va fer mirant la ràdio, com si parlés sola.

—A mi m'agraden les cassets —va dir en Kafuku—. Són més còmodes que els CD. I em permeten assajar les obres.

—Feia temps que no en veia.

—Quan vaig començar a conduir, encara hi havia cartutxos de vuit pistes.

La Misaki no va dir res, però, per l'expressió que va fer, va semblar que no sabia què era un cartutx de vuit pistes.

Tal com havia assegurat l'Oba, era una conductora excel·lent. Conduïa amb suavitat i sense cap mena de sotrac. Hi havia molt trànsit i s'havia d'aturar cada dos per tres en algun semàfor, però procurava mantenir el motor a unes revolucions constants. En Kafuku se'n va adonar mirant com movia la vista. Si tancava els ulls, a penes notava com canviava de marxa. Només podia saber-ho parant atenció al soroll del motor. La Misaki també premia els pedals del gas i del fre amb compte i delicadesa. Però el que li va agradar més de tot va ser que semblava relaxada en tot moment. Era com si estigués menys nerviosa conduint que sense conduir. No feia tanta cara de pocs amics i la mirada se li havia suavitzat. L'únic que no havia canviat era que continuava sense xerrar. No obria la boca llevat que en Kafuku li digués alguna cosa.

A ell, però, allò no el molestava. No era gaire de parlar de coses ordinàries. No li desagradava parlar de temes importants amb algú a qui conegués bé, però, si no, s'estimava més estar en silenci. Es va reparar al seient

de l'acompanyant i va mirar distretament el paisatge urbà que desfilava a l'altra banda de la finestra. Com que sempre havia anat al volant, veure la ciutat des d'aquella perspectiva li va semblar una novetat.

En Kafuku va demanar uns quants cops a la Misaki que aparqués en cordó enmig del trànsit dens de Gaien Nishi-dori, cosa que ella va fer amb traça i precisió. Era una noia espavilada i amb bons reflexos al volant. Quan s'aturaven en un semàfor una mica llarg, ella ho aprofitava per fumar. Li agradava el Marlboro. Però, quan el semàfor es posava verd, de seguida parava i apagava la cigarreta. A la punta no hi quedava cap marca de pintallavis. Tampoc no duia les ungles pintades ni cap mena de maquillatge.

—Tinc unes quantes preguntes per fer-te —va dir en Kafuku quan van ser a prop del parc d'Arisugawa.

—Endavant —va dir la Misaki.

—On has après a conduir?

—Vaig créixer a les muntanyes de Hokkaido. Des dels quinze anys que condueixo. Sóc d'un lloc on és impossible viure sense cotxe. És una ciutat que queda al fons d'una vall, on no hi toca gaire el sol, i durant quasi la meitat de l'any els carrers estan glaçats. Per molt negat que siguis, n'acabes aprenent.

—Però enmig de les muntanyes no s'aparca en cordó, no?

La Misaki no va dir res. Devia ser una pregunta estúpida, que no calia contestar.

—L'Oba t'ha explicat per què necessito un xofer amb tanta urgència?

—És actor i té representació sis dies per setmana